

... Гледай сега! Азъ послушахъ Мъглата, да свърша съ онзи животъ, който ме караше къмъ престжпления, а то излѣзе, че трѣбва да извърша още по-страшни. Азъ жадувахъ за миренъ животъ, а предъ мене се изправятъ нови ужаси... Тогази... Тогази? се питаше Павелъ.

Царка го гледаше и чакаше отговоръ. Най-подире на Павла му дойде нова мисълъ:

— Слушай, Царке, азъ те моля да ме послушашъ.

— Думай, Павле!

— Нека той да си живѣе. А да направимъ нѣщо, че когато искаме да се срещаме, да не ни пречи.

— Какъ може това, Павле?

— Да му давашъ отъ тия билки, само да се успива дѣл-